

РЕШЕНИЕ

№ 1111

гр. София, 22.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в публично заседание на 27.01.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златка Илиева

при участието на секретаря Илияна Янева и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **10432** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано е по жалба на А. А. ЛНЧ: [ЕГН], гражданин на А., гр. С., ул."Проф. И. Г.22 rcbruary.pdf. №29 РПЦ - С. на Д. при МС срещу Решение № УПВР-250 от 15.10.2020 г. на интервюиращ орган на Д. при МС, с което на основание чл. 70, ал.1, вр. чл.13, ал.1, т.1 и т.2 от ЗУБ е отхвърлена молбата му за предоставяне на международна закрила като явно неоснователна.

В жалбата се иска отмяна на обжалваното решение. Изложени са доводи, че същото е незаконосъобразно поради нарушение на процесуалните правила и в противоречие с материалния закон.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява. Процесуалният му представител поддържа жалбата. Представя писмени бележки.

Ответникът, интервюиращ орган при Държавна агенция за бежанците към Министерски съвет (Д. при МС) , чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата. Излага съображения за законосъобразност на обжалваното решение на интервюиращия орган на Д. при МС.

Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на жалбата.

Съдът, като обсъди доводите на страните в производството и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Подадена е молба за предоставяне на международна закрила, вх. № РД09-ВР-1070 от 07.10.2020 г. на РПЦ - С., отдел „ПМЗ - кв. Военна рампа" от А. А. от мъжки пол, [дата на раждане] в [населено място], А., гражданин на А., етническа принадлежност - пашун, вероизповедание; мюсюлманин - сунит, семейно положение-женен. ЛНЧ [ЕГН]. Личните данни на молителя са установени въз основа на подписана декларация на основание чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. На основание чл.68, ал. 1, т. 1 от ЗУБ е образувано ускорено производство спрямо А. А.. В молбата чужденецът, търсец закрила е поискал от властите в Република България да му предоставят закрила.

А. А. твърди, че е напуснал нелегално А. около четири месеца преди проведено интервю с Рег. № УП-6444/08.10.20 г. Влязъл нелегално и минал транзит през П., И. и Турция. В Република България пристигнал по незаконоустановения ред около един месец и няколко дни преди горепосоченото интервю. Бил заловен от българската полиция, когато се е опитал да премине границата със С..

В хода на производството жалбоподателят заявява, че не е арестуван или осъждан, както в страната си по произход, така и в друга държава. Отрича членство в политическа партия или организация, неприятности с властите, както и контакт с радикални ислямистки организации. В хода на интервюто търсещият закрила посочва, че не иска да се завръща в страната си на произход, защото се страхува от войната между талибаните и властта.

С оспореното решение интервюиращ орган при Държавна агенция за бежанците към Министерски съвет е отхвърлена молбата за предоставяне на международна закрила като неоснователна, на основание чл. 70, ал. 1, във вр. чл. 13, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ. В решението си органът е обсъдил и актуалната обстановка в А., като се е позовал на данните в приложената справка относно Ислямска Република А. от Д. при МС, дирекция “Международна дейност” / л.17-27/.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е депозирана в преклузивния срок по чл. 84, ал. 2 от ЗУБ. Същата изхожда от активно легитимирана страна, отправена е до местно компетентния административен съд, срещу годеен за съдебен контрол административен акт. Не са налице основания по чл. 159 от АПК. Ето защо се явява процесуално допустима.

Разгледана по същество, съдът я намира за неоснователна.

Обжалваното решение е издадено от компетентен орган, при условията на ускорена процедура по чл.70, ал.1 от ЗУБ и при наличие на основания по чл. 13, ал. 1 от закона. Същото е в предписаната от закона писмена форма, като са изложени подробни мотиви. Обсъдена е бежанската история на жалбоподателя, положението в страната му на произход, практиката на СЕС и е преценено наличието на

изискванията на чл.8 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец и на тези на чл.9, ал.1, т.1, т.2 и т.3 от ЗУБ - за предоставяне на хуманитарен статут.

Процесният административен акт отговаря на изискванията за форма и съдържание, тъй като се мотивира с посочване, както на конкретни факти, на които се дава и съответна правна обосновка. Съдът не установява при постановяването на решението да има допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила и особено такива, които да водят до нарушение на правото на защита на жалбоподателя. Оспореното решение е издадено в ускорена процедура в производството по общия ред по реда на Глава V I, Раздел II. В хода на производството пред решаващия орган с чужденеца е проведено интервю, което е отразено в нарочен протокол, прочетен на интервюирания в присъствието на преводач на разбираем за него език.

Ето защо съдът намира, че не са налице основанията по чл. 146, т. 1-3 от АПК.

Оспореното решение съдът намира и за съответно на материалния закон. За да е нищожен административният акт несъответствието с материалния закон трябва да е толкова съществено, че то да е издадено при пълна липса на правно основание., каквато в случая не е налице. Този извод съответства и на застъпването в теорията становище, че с оглед презумпцията за законност на административния акт, при съмнения относно порока на административния акт, следва този акт да се сметне за унищожаем, а не за нищожен.

Причините, които българският законодател установява, като обосноваващи предоставянето на статут на бежанец и на хуманитарен статут, се сочат в чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ. Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Наличието и основателността на опасенията, следва да се преценяват с оглед представените в бежанската история на кандидата за статут конкретни данни, като се отчете произходът на преследването, дали последното води до нарушаване на основни права на човека и закрилата, която може да се получи от държавата по произход.

В настоящия случай, видно от протокола от проведеното с оспорвания интервю по реда на чл. 63а от ЗУБ, същият заявява, като причина за напускане на страната си по произход са отношенията с талибаните. Изнесените в интервюто факти правилно се интерпретират от органа, като неустановяващи данни за проявено спрямо търсеция закрила чужденец на основание на неговата раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група. Същият сам определя, че е сунит по религиозни убеждения, каквито са 80-85% от населението на страната. Нито един от изнесените факти от бежанската история не сочи данни за опасност или реално проявено насилие поради причините, които се релевират в закона. Липсват конкретни данни за проявено насилие спрямо търсеция закрила или опасността от

такова по някоя от причините, установени в чл. 8 от ЗУБ при пребиваването му на територията на А.. При липса на данни за такова, правилен се явява изводът, който прави ответникът, че оспорващият напуска страната си по произход, мотивиран единствено от съображения, които не са релевантни за настоящото производство, нито сочи, че изпитва основателни опасения от преследване по някоя или някои от причините, посочени в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Съдът намира, че след извършената преценка на фактите от бежанската история, обосновано се приема, че визираните причини за напускане на страната по произход не са правно значими по смисъла на ЗУБ. В конкретния случай обстоятелства, релевантни по см. на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, не се установяват по категоричен начин. Реално в историята си чужденецът не навежда никакви твърдения за конкретни репресии, предприети спрямо него или близки членове на семейството му, които да се дължат на някоя от причините, възведени в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. В тази връзка съдът споделя доводите в оспореното решение, развити и в хода на съдебното производство, че жалбоподателят е мигрант. Аргументи в тази насока черпи и от обстоятелството, че чужденецът е заловен на границата с република С., очевидно възнамеряващ да се установи в друга държава.

Съдът намира за правилна и обоснована преценката на Интервюиращия орган за неоснователност на молбата и за предоставяне на хуманитарен статут на основанията посочени в чл. 9, ал. 1, т. 1-2. Съгласно чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: 1. смъртно наказание или екзекуция; 2. изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание; 3. тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт.

В разглеждания случай, както се сочи в обжалваното решение, чужденецът не навежда като причина за напускането на родната си страна, наличието на опасност да бъде осъден на смъртно наказание или екзекуция, или пък да бъде подложен на изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание. Дори напротив - от бежанската му история става ясно, че нито е арестуван, нито осъждан в държавата си по произход, нито се сочат някакви ясно изразени проблеми с властите, полиция и армия или други организации.

Третото обстоятелство, което обосновава извод за предоставяне на хуманитарен статут е това по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ - наличие на тежки заплахи срещу живота и личността на чужденеца като цивилно лице поради безогледно насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт.

Съдът приема, че тя не е налична по отношение на оспорващия. Член 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ е изцяло в синхрон с чл. 15 б. "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29.04.2004 г. (отм. с Директива 95/2011/ЕО) относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци и като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила.

Действително, в свое Решение от 17.02.2009 г. по дело № С- 465/07/М. Е. and Noor E. vs S. van J./, по отправено от холандска страна преюдициално запитване за приложението на чл. 15 б. "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета, Съдът на Общността (приложимо и по отношение на действащата вече Директива 95/2011) постановява, че въпросната норма следва да се тълкува в смисъл, че: 1. съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателства, че той представлява специфична цел, поради присъщи на неговото лично положение елементи; и 2. съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държавата- членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилното лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхна територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи.

В конкретния случай, за да отхвърли молбата за този вид закрила, решаващият орган е приел, че макар и ситуацията в страната да е несигурна, поради нестихващите конфликти между въоръжени групировки и властта, степента на безогледно насилие е толкова висока, че само поради присъствието на чужденеца в страната да се счита за подложен на опасност. Същият се позовава изцяло на факти, които се съдържат в цитираната по-горе справка. На основание чл. 21, т. 8 от Устройствения правилник на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет, дирекцията събира, поддържа и актуализира база данни за държави по произход и за трети сигурни държави, включваща обща географска, политическа, икономическа и културна информация, информация за правната уредба и за спазването на правата на човека. Цитираната справка е изготвена от компетентен орган, в кръга на правомощията му, представлява официален писмен документ и обвързва съда да приеме за доказани фактите, удостоверени с тях, ако същите не се оборват чрез други надлежни доказателства, каквито не са ангажирани.

В самото решение също има изложени доводи в насока наличие на вътрешен въоръжен конфликт в А. и степента на насилие там, както и специфичното положение на молителя. Сигурността на държавата по произход търпи непрекъснато развитие и промяна, като всеки решаващ орган или съд следва да отчита ситуацията такава, каквато е към момента на решаване на спора пред него. В този смисъл и доказателствата за действителното положение, от които да се направи извод за сигурността за живота на търсещия убежище, следва да са актуални. Представената в съдебно заседание допълнителна справка за актуалната обществено-политическа обстановка в А./л.73-89/ не променя извода на интервюиращия орган в оспореното решение. Потвърждават се данните за продължаващи въоръжени конфликти между различни групировки и афганистански /и НАТОвски / сили, за наличието на цивилни жертви/ макар броят им леко да е намалял , в сравнение със същия период на 2019г/. Не е налице съществена промяна по отношение

сигурността в страната, преценявана през призмата на предпоставките за предоставяне на закрила.

При липса на други противопоставими доказателства, които да оборват фактическите изводи на ответника, съдът не може да обоснове извод за основателност на молбата за предоставяне на статут на афганистанския гражданин по реда на чл. 9 от ЗУБ.

Не се установява да са налице и основания, визирани в чл. 9, ал. 6 и, ал. 8 от ЗУБ, за да се приема извод за предоставяне на такъв статут.

Административният орган е изпълнил задължението си за задълбочено и всестранно установяване на релевантните за неговата решаваща роля факти, а именно извършил е проверка доколко субективните опасения на жалбоподателя от преследване или реална опасност от тежко посегателство са обективни, обсъдил е актуалната обстановка в страната по произход, като данните от справките на Д. съвпадат с отразеното в решението на интервюиращия орган, изводите на последния, че по отношение на жалбоподателя не са налице причини от хуманитарен характер или други основания, предвидени в действащото законодателство, които могат да обосноват предоставянето на хуманитарен статут по реда на чл. 9 от ЗУБ, са правилни и законосъобразни.

Съобразявайки изложените мотиви, съдът намира за неоснователни и недоказани релевантите доводи за незаконосъобразност на оспореното решение, поради което жалбата следва да бъде отхвърлена.

Водим от горното и на основание и чл.172,ал.2, АПК, Административен съд,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. А. ЛНЧ: [ЕГН], гражданин на А.,гр. С., ул."Проф. И. Г. №29 РПЦ - С. на Д. при МС срещу Решение № УПВР-250 от 15.10.2020 г. на интервюиращ орган на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет (Д. – МС).

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: